

Hazret-i Peygamberi (asm) övmek

Ayşenur Özdemir: “Peygamber Efendimizi övmek, mucizelerini ve eşsizliğini anlatmak mübalağa etmek midir? Onu mübalağa etmeden hak ettiği şekilde övmenin sınırları nelerdir? Ya da tehlikeli ve doğru olmayan övgünün ölçüsü nedir?”

Peygamber Efendimizin en çok bilinen ismi Muhammed’dir (asm). Muhammed, yerde insanların, gökte meleklerin ve nihayet Allah’ın övdüğü insan demektir. Bu kutlu isim, kutlu anne Hazret-i Âmine’ye, henüz hamileyken rüyasında talim edilmiştir. Denmiştir ki: “Ya Âmine! Sen, âlemlerin hayrına hamilesin. Doğduğunda adını Muhammed koy!”

Şerefli dede Abdülmuttalib’e adını ne koydun diye soruyorlar. Abdülmuttalip: “Muhammed!” diyor.

“Neden atalarından birinin ismini koymadın da bu ismi verdin?” dediler.

Cevabı şu oldu: “Allah’ın ve insanların onu övmeleri için!”¹

Selman-ı Farisi (ra) rivayet etmiştir: Cebrail (as) haber getirmiştir ki: “Ya Resulallah! Allah senin için diyor ki: “Ben İbrahim’i Kendime dost kıldımsa, seni de sevgili kıldım. Benim katımda senden daha üstün bir yaratılmış yoktur! Sen olmasaydın, ben kâinatı yaratmazdım!”

Keza Allah, kendi rızasını, Resulullah’ın (asm) rızasının içine koymuştur. Kur’ân buyuruyor ki: “Resule itaat eden, Allah’a itaat etmiş olur.”²

Yerdekilerin ve göktekilerin övdüğü tek şahsiyet olan Hazret-i Muhammed’i (asm) övmek, onun eşsizliğini ve mucizelerini anlatmak, mübalağa değildir. Doğru olandır! O, yaratılmışlar içinde eşsizdir ve her alanda binlerce mucizesi vardır. Onu hak ettiği şekilde övmenin elbette sınırları vardır. Tehlikeli ve doğru olmayan övgüden de şüphesiz sakınmak lazımdır. Bununla beraber, bir defa şunu bir teslim edelim: O -el-hak- yaratılmışların en üstünüdür. Peygamberlerin de en üstünüdür. Bunu teslim etmek, O’nun gerçeklik hakkıdır.

Fakat O (asm), ilâh değildir. Melek de değildir. O insandır! Ve Allah’a en kul bir kuldur!

Allah katında en sevgili olma vasfını kral bir peygamber olarak değil, kul bir peygamber olarak kazanmıştır.

Şahadet kelimesi onun önce kul, sonra resul olduğuna şahitlikle bitiyor: “Eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resuluh” (Şahadet ederim ki, Muhammed (asm) O’nun kulu ve resulüdür.)

Geçmişte bazı kavimler peygamberlerine ilâhlık vasfı vermişler veya peygamberlerinin Allah’ın oğlu olduğunu iddia etmişlerdir. Hıristiyanlar Hazret-i İsa’ya, Yahudiler Hazret-i Üzeyir’e Allah’ın oğlu demişlerdir.³ Bazı kavimler de peygamberlerinin meleklerden olmasını arzu etmişlerdir.

Oysa ne hiçbir peygamber Allah’ın oğludur veya ilâh vasfına sahiptir; ne de meleklerdendir! Yanlış olan bu iddiadır.

Böyle bir iddia içinde olmamak veya böyle bir iddiayı ihsas eder şekilde mübalağalı konuşmamak şartıyla, Hazret-i Muhammed’in (asm) insan ve resul olarak en üstün olduğu anlatılabilir. Bu mübalağa değildir; gerçektir.

Nitekim kaynaklar onun Peygamberlerin en faziletlisi olduğunu, kâinatın onun hürmetine yaratıldığını, o yaratılmasaydı kâinatın yaratılmayacağını, onun kâinatın çekirdeği ve meyvesi olduğunu delilleriyle birlikte anlatıyorlar.

Bediüzzaman, Peygamber Efendimiz’in (asm) yaratılmışlar içinde en mükemmel fert, mahlûkat içinde en mümtaz şahsiyet, ibadetiyle Allah’ın rububiyetine en güzel ayinedar, Allah’ın cemalinin ve esmasının en mükemmel ayinesi, insanların en mükemmeli ve ahlâkî meziyetlerde en yüksek mertebede olduğunu, bu nedenle “Habibullah” unvanını hakkıyla aldığını ifade ediyor.⁴

Keza Bediüzzaman, Peygamber Efendimiz’in (asm) kâinatın yaratılma sebebi olduğu ile ilgili hadis-i kutsiyi şöyle izah ediyor: “Şu gördüğün büyük âleme büyük bir kitap nazarıyla bakılırsa, nur-u Muhammedî (a.s.m.) o kitabın kâtibinin kaleminin mürekkebidir. Eğer o âlem-i kebir bir şecere tahayyül edilirse, nur-u Muhammedî hem çekirdeği, hem semeresi olur. Eğer dünya mücessem bir zihayat farz edilirse, o nur onun ruhu olur. Eğer büyük bir insan tasavvur edilirse, o nur onun akli olur. Eğer pek güzel şaşaalı bir cennet bahçesi tahayyül edilirse, nur-u Muhammedî onun andelîbi olur.”⁵

Netice itibariyle, Peygamber Efendimizi bir beşer olarak kâinatın en efdal

makamında görmek ve böyle anlatmak mübalağa değil, hakikattir. Onun hakkını teslim etmek de, ümmetinin vazifesidir.

Dipnotlar:

1 S. Suruç, Peygamberimizin Hayatı, c. 1, s. 57; Beyhakî, Delâil.c.1, s. 113; M. Asım Köksal, İslam Tarihi, Köksal Yayınları: 1/30;

2 Nisa Suresi: 80;

3 Tövbe Suresi: 30;

4 Mektubat, s. 294;

5 Mesnevi-i Nuriye, s. 99